

Návštěva Zverimexu a Anička má už první přání

Anička opravdu ani netušila, kolik může být ve Zverimexu všelijakých tvorečků. Nejroztomilejší byli asi králíčky s dlouhýma svislýma ušima. A pak jeden zelenočervený papoušek. Jak Aničku s Katkou uviděl, hned se začal nakrucovat a pokyvovat hlavičkou, aby je přivábil. Když přišly ke kleci, sám se představil: „Já jsem Lórinka, já jsem Lórinka... Moc mě těší, moc mě těší...“

„A nás taky a nás taky...“ odpovídaly mu holčičky a musely se smát.

Úplně jinak to ovšem vypadalo u hadů. Tady se opatrně a se zatajeným dechem obě přiblížily těsně ke skleněné stěně terária a pozorovaly kmitání hadova jazýčku.

„Představ si, kdyby to sklo najednou prasklo,“ zašeptala Katka.

„Brrr,“ otřásla se Anička. „Já bych snad omdlela.“

„Já asi určitě,“ přikývla Katka. „Jak si ho někdo vůbec může koupit domů?“

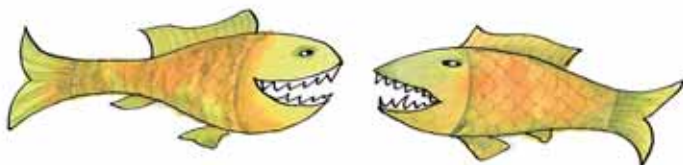

„Hada bych si nikdy nekoupila,“ zavrťela hlavou Anička. „Ale něco bych chtěla.“

„A co třeba rybičky?“ navrhl Katka. „Pojď, podíváme se.“

Popošly do místnosti, kde na sobě stála naskládaná akvária s různými druhy rybiček. Anička si je dlouho pozorně prohlížela, ale nakonec zavrťela hlavou: „Rybičky ne. Jsou sice hezký, jenže si je nemůžeš pohladit.“

„Jé, a podívej se na tamhlety,“ zhrozila se Katka. „Teda ty jsou strašidelný, fuj!“

Anička se otočila a skoro se lekla. V samostatném akváriu plavaly dvě velké ryby s obrovskými zubatými tlamami. Ale to nebylo všechno. Právě sem přicházela paní prodavačka a nesla těm obludným rybám potravu – dvě živé bílé myšky. Jak je hodila do vody, v tu chvíli se na ně obě ryby vrhly. Ubohé myšky vmžiku zmizely v děsivých zubatých chřtánech.

Ne, na takovéhle ryby se Anička s Katkou ani nechtěly dál dívat.

„Já bych jim přála, aby je někdo taky sežral,“ pronesla Anička a radši se s Katkou vrátily do přední části obchodu.

Kromě králíčků tu byli i moc roztomilí křečci. Někteří celí bílí a někteří s hnědými skvrnami. A jak se na ně Anička dívala, vtom ji s hrůzou napadlo, jestli se i tihle tvorečkové třeba nestanou příští obětí obludných zubatých tlam. Ne, to se nesmělo stát! Musela aspoň někoho z nich zachránit. A jak si to v duchu umínila, řekla nahlas docela přesvědčeně: „Já už vím, co si koupím. Vyberu si dva křečky.“

„To, myslím, uděláš nejlíp,“ schválila její rozhodnutí Katka.

„Jestli mi to teda doma dovolí,“ zaváhala Anička.

„A proč by nedovolili?“ podivila se Katka

„Jestli teď nepříjdu pozdě,“ obávala se Anička. „Ve dvanáct musím být doma.“

„Neboj,“ řekla Katka a ukázala na hodiny, které visely na stěně za prodejním pultem. „Za deset minut dvanáct. Akorát to stihneme.“

Holčičky pospíchaly domů. Před kadeřnictvím se zastavily.

„A někdy spolu můžeme jezdit na kolečkových bruslích,“ navrhla Katka.

„Určitě,“ souhlasila Anička. „Brusle já miluju.“